

Op bezoek in St. Petersburg, onder andere voor de Kerkwijding in Olgina

Eerst de lange weg erheen.

In 2,5 uur vloog het vliegtuig naar Tallinn (Estland) waar we uitstapten voor de verdere reis want St. Petersburg konden we vliegend niet meer bereiken.

Met een taxi in 2,5 uur naar de grensplaats Narva, waar een lange, lange rij mensen al stond te wachten tot ze met 10 tegelijk een hoog hek mochten passeren. Daar een grondige controle van visum, paspoort en kofferinhoud om daarna weer naar buiten te worden gelaten.

Daar wachtte een lange brug over een brede wild stromende rivier die Estland, Letland en Rusland van elkaar scheidt. De autoweg ernaast was met rollen prikkeldraad afgezet. Op de ene hoge oever stond een trots kasteel en op de hoge oever aan de andere kant stond ook een kasteel.

Het was een echte grensoverschrijding van de ene wereld naar een weliswaar herkenbare, maar volkomen andere wereld.

Nog eens 2,5 uur in een taxi en we kwamen omstreeks het middernachtelijk uur aan in een levendig St. Petersburg met veel jongeren op straat van de Nevskiprospekt aan de voet van een blauwe kerk met zilverkleurige koepels, vanaf waar we werden begroet met: "Christos Woskres!" Christus is opgestaan!

Iedereen ging op een andere tijd of dag verdeeld over groepjes van drie, vier.

Hilde Couwenberg hield nog een Mensenwijdingsdienst in Tallinn.

Tenslotte waren er 10 Nederlanders en twee Belgen in de Christengemeenschap bijeenkomst gewijd aan de inwijding van de houten kapel in Olgina, een buitenwijk ver van de binnenstad.

De conferentie

In een kleine privé Vrijeschool met organisch gebouwd hoofdgebouw in de buitenwijk van

St. Petersburg, Poroshkina, was onze plaats van ontvangst. Over een trap kwam je op de eerste verdieping met een zaal over de lengte van het gebouw. Daarnaast nog een keuken met uitgifteluik. Daar speelde de hele conferentie zich af in wisselende taferelen:

- de Mensenwijdingsdienst, waarvoor een altaar werd neer gezet
- ontbijt en andere maaltijden werden geserveerd, waarvoor de zitbanken rondom tafels werden verschoven
- lezingen, waarvoor banken weer in het gelid werden gezet en
- euritmievoorstellingen , instrumentale muziek in dezelfde ruimte, die werd verduisterd en de toneelbelichting ging aan.

Het was iedere keer een verrassing als je naar boven ging hoe de banken waren neergezet!

We waren met 70 – 100 gasten. 40 daarvan waren uit het buitenland: Duitsland, Zwitserland, Holland en België. De overigen uit verschillende gemeenten in Rusland: Samara, Rostov, Novosibirsk, Monsuma. Uit Moskou een grote groep mensen van het proseminar, die steeds hielpen bij het inrichten van de ruimte.

De Mensenwijdingsdienst was een zeer innig gebeuren: enkele klanken van een harp leidde de stilte in, de kaarsen werden aangestoken. Gezang van de gemeente klonk op, van zacht naar luider en weer afnemend. Als een ademen.

Achtereenvolgens werd de Dienst in drie verschillende talen gehouden, op het laatst in Olgina in het Russisch in de in te wijden kapel.

Het Nederlands werd met grote aandacht opgenomen.”Het is zo’n mooie taal” zei een Russische vrouw. De toespraak werd steeds tweetalig gehouden. Annushka Geyer vertaalde zichzelf. Zij had het over planten die overal in de eigen bodem geworteld zijn, maar die in hun bloeiperiode vaak aaneen sluiten tussen zuid en noord. Die beeldspraak gebruikte ze voor de geestelijke verbinding tussen alle mensen, van zuid naar noord, van oost naar west.

Aan tafel was het een verrassing hoe je kon communiceren in het Engels of Duits d.m.v. iemand die onverwachts kon tolken. Echter ook zonder die hulp verstond men elkaar in toenemende mate.

Warme belangstelling bestond er voor elkaar wederzijds.

Geschiedenis van de Christengemeenschap in Rusland

Friedrich Benesch ging in 1976 naar Moskou, in de toenmalige Sowjet-unie, en liet daar een diepe indruk achter. In 1991 werd door G. Dellbrügger de eerste Mensenwijdingsdienst in Rusland gehouden. In 1992 ging Dieter Hornemann voor het eerst naar Rusland en ontmoette daar ook mensen uit St. Petersburg, die met hem samen in 1997 daar een 'Tagung' organiseerden. Het vervolg daarop was dat een grondstuk in Olgino bij St. Petersburg voor \$ 30.000 werd aangeboden. De Christengemeenschap in die tijd zat financieel een beetje klem omdat er problemen met Urachhaus waren. Toen kreeg hij een week, voordat de tijd om te kopen afliep, een telefoontje (in Stuttgart) van een vrouw, die geld voor Rusland wilde doneren. Hij vroeg aan haar: wanneer kan ik u komen opzoeken. Zij vertelde haar hele biografie een lange uiteenzetting waar hij geen woord tussen kon krijgen en aan het eind daarvan kreeg hij de \$ 30.000. De man en de vrouw hadden in Canada gewerkt en steeds een beetje op een conto aan de kant gezet voor initiatieven in Rusland.

De man was 3 jaar daarvoor gestorven en de vrouw had er een slecht gevoel bij dat dit geld nog geen bestemming gevonden had.

Met dit geld werd het grondstuk gekocht. Het huisje werd ingericht in alle eenvoud en innigheid. Een gordijn schermde het altaar van de overige ruimte af. De priester kwam alle vier weken uit het buitenland.

Er was toentertijd veel animo voor de Christengemeenschap in St.Petersburg, maar de tegenkrachten lieten niet op zich wachten. Er ontstonden veel misverstanden en flinke ruzies.

In 2006 ontstond er brand door een strijkijzer. Het kerkgedeelte en de gewaden voor de Cultus werden door de brand niet beschadigd.

Toen kwam de vraag op of ze niet beter het grondstuk zouden verkopen en dan iets in St. Petersburg zouden kopen dat centraler gelegen was. Maar alles wat ze aangeboden kregen was niet passend.

Uiteindelijk in 2017 werd besloten om weer op dezelfde plek in Olgino een kerk te bouwen.

De kosten daarvoor, € 220.000, waren precies dat wat er voor ingezameld was.

Dit kwam ook daardoor omdat de bouwvakker het hout voor het gebouw schonk.

Veel problemen vertraagden de inwijding. Dit waren de tussenmenselijke problemen, daarna corona, daarna de oorlog in Oekraïne. Maar nu vond het plaats. Met een eigen Russische priester Annushka Geyer.

De wijding in Olgina

De meeste mensen kwamen met een bus vanaf de school waar de conferentie plaatsvond naar de kerk. (45 min reistijd). In de ruimte van de kapel, van de banken ontdaan, stonden de rond 80 mensen hutje mutje bij elkaar. In het midden stond de priester met twee ministranten en voltrok met wierook en wijwater het ritueel in 't Russisch en het Duits. Dit was van stemming heel dicht en indrukwekkend. Daarna kreeg de ruimte weer frisse lucht en de banken en stoelen werden terug gezet en de Mensenwijdingsdienst werd in het Russisch gehouden.

Daarna werd de – met de goede wensen van de mensen – gevulde koperen pentagon dodekaeder begraven in de tuin. Dit was achter de steen aan de wand van de cultusruimte.

Op deze steen stond gebeiteld: Licht Liefde Leven

Dan vertrok de bus weer naar de school, voor het ontbijt en de feestelijke felicitaties en cadeaus.

De deelnemers van het proseminar uit Moskou speelden uit wat ze daarin beleefden en lieten plotseling een andere kant van zich zien, zoals aan het eind met de woorden van dank, begeleid door gitaarmuziek. De hele zaal vormde één bewegende keten, dansend en zingend!

Uit allerlei gemeenten uit Nederland kwamen giften. Louise gaf 7 mooie altaarkaarsen met de kaart met namen uit de Zeister gemeente er op met een begeleidend woordje: “Deze kaarsen vormen een groet uit het verre Holland aan de gemeente van St. Petersburg, om ze te branden vóórdat de Dienst begint:

- als een vlam waardoor het altaarbeeld wordt opgelicht,
- als beeld voor de geest die bij ieder van ons ontwaakt
- om de wereldomvattende Christusgeest te mogen ontvangen.

Carla van Dijk, Louise Kelder

